

[Per Hækkerup.]

overbevist om at den heller ikke vil blive — af dansk sendrægtighed.

Per Federspiel: Det standpunkt, regeringen har taget med henblik på en fornyet dansk ansøgning om optagelse i De europæiske Fællesskaber; kan jeg på mit partis vegne kun hilse med tilfredshed.

Jeg vil tillige takke handels- og handelsministeren for den redegørelse, han fremsatte her i tinget i går, og som jo ikke lader noget tilbage at ønske vedrørende klarheden af de forudsætninger, under hvilke regeringen nu vil foretage et nyt fremstød for at opnå dansk medlemskab af Fællesskaberne. De uoverensstemmelser, der tidligere har været mellem regeringen og mit parti vedrørende rytmen i vor Europapolitik, er jo i dag uden aktualitet.

Situationen i 1967 adskiller sig naturligvis på ikke så helt få punkter fra den, der forelå i 1961; dengang vi første gang søgte medlemskab. Dengang var i hvert fald Det økonomiske Fællesskab kun i sin vorden. Det lå i mange henseender usikkert, hvordan Romtraktaten ville udvikle sig i praksis. I dag ligger det helt fast, hvordan den erhvervspolitiske opbygning på de fleste områder vil forme sig, og de vanskelige forhandlinger om landbrugsmarkedets indretning og finansiering er stort set bragt til afslutning. Fællesskabets struktur og funktionernes fordeling mellem de forskellige instanser, der jo gav anledning til en bitter indre strid inden for de seks i 1965-66, tegner sig nu ganske klart. Der er ingen grund til at betvivle, at Romtraktatens tidsfrister vil blive overholdt — enkelte af dem er jo allerede forkortet — og at Fællesskabet vil være fuldt udbygget inden 1970, som traktaten foreskriver.

Nu har Fællesskabet her i påskedagene holdt 10 års jubilæum, og i den anledning vil de ledende statsmænd inden for Romtraktatens kreds samles i Rom, næppe alene for at festligholde denne begivenhed, men snarere for at føre en indgående drøftelse om den fremtidige udvikling. Jeg tror, det er temmelig indlysende, at den britiske og danske ansøgning om fornyede forhandlinger kun vil blive behandlet i forbifarten ved denne lejlighed; men der er grund til at

følge disse drøftelser med den største interesse fra dansk side.

Netop dette, at Fællesskabet nu er konsolideret og har fundet sin form, understreger, at situationen er en anden end i 1961. De spørgsmål, der dengang kunne være gjort til genstand for forhandling, ligger nu helt fast og har fundet deres afgørelse. Derfor er det realistisk, at regeringen, som det jo klart fremgik af ministerens redegørelse, på samme måde som den britiske regering er indstillet på, at grundlaget for forhandlingerne må være, at vi accepterer Romtraktaten, som den er, og de beslutninger, der er truffet af Fællesskabets myndigheder som led i opbygningen af Fællesskabets system. Det vil også gøre forhandlingerne lettere, at det felt, der kan forhandles på, på forhånd er afgrænset.

Jeg er enig med hr. Per Hækkerup i, at den vurdering, som foreligger i embedsmændenes betænkning, nemlig at det praktisk taget er utænkeligt, at der vil blive behov for overgangsordninger af den ene eller den anden art, vel nok må betegnes som vel optimistisk. Jeg skal komme tilbage til dette senere i mine bemærkninger. Men det er utvivlsomt rigtigt, at det ikke er nødvendigt for Danmark at tage særlige forbehold om andet end Færøernes og Grønlands særlige tilpasning til markedet.

Jeg noterede med glæde, at ministeren udtrykkeligt fremhævede, at de europæiske samarbejdsbestræbelser drejer sig om væsentligt mere end at fremme handelen mellem de europæiske nationer. Det er så sandt, som det er sagt, at et lykkeligt forløb af de europæiske bestræbelser for at opnå samling er betingelsen for, at vor verdensdel kan leve videre i frihed og vil være i stand til at drage den fulde nytte af de næsten ubegrænsede muligheder, som den tekniske udvikling igennem de senere år har givet os i hænde, og som det jo så ubestrideligt overstiger den enkelte nations kræfter — og det gælder selv de største europæiske nationer — at håndtere alene.

Men også på det politiske område er situationen i dag en anden, end den var i 1961. Dengang levede vi stadig i skyggen af den kolde krig, og de europæiske samlingsbestræbelser havde stadig til en vis grad karakter af afværgeforanstaltninger,